

HET ALLEDAAGSE ALS VINDPLAATS VAN GOD

1 Petrus 4, 7-12; Marcus 4, 26-32

door Jurjen Beumer

Mensen hebben troost nodig, wij hier samen hebben behoefte aan bemoediging. Om elke dag goed door te komen hebben we opbeurende woorden nodig. 'Hé daag, hoe gaat het met je?' 'Hé, lang niet gezien, alles naar wens?' 'Hoe gaat het met je gezondheid, met je kinderen ... met jezelf?' Als deze zinnen niet alleen maar beleefde formaliteiten zijn, maar echt door ons gemeend zijn dan raken ze de ander, dan wèrken ze ook. Zonder goede woorden naar en voor elkaar gaat het niet. Het zit-'m vaak in heel kleine dingen merk ik, (zoals God zelf ook vindplaats is en kan zijn in het alledaagse), in heel kleine dingen. Dingen die zo eenvoudig lijken, maar waar we dikwijls niet eens aan toekomen: bijvoorbeeld,

een kaartje voor iemand die ziek is,

een telefoontje voor iemand die in de put zit,

een bezoekje aan iemand die jarig is,

een bloemetje voor iemand van wie je van houdt,

zomaar een woord tegen iemand die je nauwelijks kent,

tegen iemand zeggen wat je goed in hem of haar vindt (en niet altijd bol staan van kritiek naar anderen), echt, mensen leven daar van op.

Laatst was ik bij iemand die volstrekt vervuild leeft, ongelooflijk wat ik er aantrof. Gewoon al het feit dat er even iemand bij hem was en luisterde, dat deed hem goed, merkte ik. Als ik meteen met oplossingen was komen aandraven had ik hem niet geholpen, want voorlopig zijn er helaas geen oplossingen. Dat merken we heel vaak in ons diaconale kerkenwerk bij Stem in de Stad, dat er haast geen oplossingen zijn, dat het begint met vertrouwen en vriendschap; als die gewonnen is, dat dan misschien een oplossing wordt. 'Het is beter uit geheel zijn hart één mens goed te doen dan om zich op te offeren voor de mensheid.' (Dag Hammarskjöld, *Merkstenen*, p.100)

Allemaal kleine dingen zijn het, allemaal zachte krachten in een harde wereld. Maar als je ze overslaat kom je aan het 'grote' werk ook niet toe. Dat is het mooie aan die gelijkenis die we lezen, dat Jezus de groei van het Koninkrijk van God zo klein laat beginnen, gewoon een klein zaadje in de aarde. En wat zien we? Dat dit hele kleine een enorm *Geheim* in zich draagt: groeikracht, spankracht, veerkracht.

De kleine dingen in het leven van alle dag zijn van groot belang. Het geldt voor de directe cirkel van mensen om ons heen, maar ze gelden ook breder voor de mensen met wie we in aanraking komen vanuit onze geloofsgemeenschappen (en wij bij Stem in de Stad). Maar, hoe vaak vergeten we dat niet of staan we gewoon niet stil bij dat gewone, kleine leven van de ander en onszelf. Wat verdwijnt de ander dan dikwijls niet uit beeld omdat we zó bezig zijn met ons zelf, zó bezig ook met ons eigen kerkelijke bedrijfje.

Om ons opnieuw op te porren en bij de les te houden, is het begrijpelijk dat de brieven in de bijbel, de brieven van Paulus en de andere zogeheten pastorale brieven, allemaal eindigen met een *vermaning*, een oproep. U moet die brieven nog maar eens bekijken die de apostelen schreven aan Rome, of aan Corinthe, aan Efeze, eigenlijk aan al die steden waar voor het eerst christelijke gemeenten ontstonden. Naast opbeurende woorden van die eerste leiders in de gemeente, naast het wijzen op gevaren die de jonge gemeenten bedreigen, naast kritiek op de wantoestanden en ruzies, de onenigheid en het gekibbel staan er aan het eind van die brieven vaak vermaningen. Vermaning; dat is geen actueel woord in onze tijd. Wij zoeken het zelf wel uit, zeggen we, je hoeft me heus niks te vertellen!

In de vermaning aan ons van vanochtend zien we een aantal woorden staan die ook voor het (diaconale) leven van gemeente en parochie zeer centraal staan. **Gastvrijheid** en **dienen**. De vermaning van de apostel is, dat dat dienen en die gastvrijheid bezonnen en nuchter gebeurt. Geen hoogstandjes, geen ingewikkelde capriolen, maar nuchter, gewoon de kleine dingen waar ik zoeven over sprak. Dan komt er ook ruimte voor **gebed**. Immers, in het gebed komen alle lijntjes van ons leven samen. Dáár, in die intieme samenspraak met God, daar komt het er op aan. Voor God hoeft je toch niks op te houden of te verbergen, dáár in de diepte van je hart wordt jouw leven getoetst en geproefd.

Een paar zinnen verder echter wordt de vermaning opgevoerd, de apostel zet het op scherp. Iemand een dienst bewijzen, akkoord 'maar het moet zijn uit de kracht die God hem of haar geeft.' (1 Petrus 4:11) M.a.w. weet waar jouw dienstbetoon (diaconie) voor de ander vandaan komt, niet uit jezelf, want dan draait het alleen maar om jezelf en kom je niet echt bij de ander die in nood is. Nee, 'het zaad komt op en groeit, zonder dat (degene die gezaaid heeft) weet hoe.' (Mk 4:27) Weet je nog, het Geheim doet zijn werk àan jou!

Voor werkelijke diaconie (inzet voor de ander, waardoor ook jijzelf tot recht komt) *wòrd* je in dienst genomen, in dienst van die Ene die we zeggen na te volgen. Niet ik breng mijzelf bij de nooddriftige ander, maar ik *wòrd* er heen gebracht; dat is de beweging van het Godsrijk.

En evenzo is het met onze woorden die we spreken, Ik schrok er van toen ik die vermaning las, 'als iemand spreekt moeten het Gods woorden zijn.' (4:11) Kunnen we dat, lukt ons dat? Schaden we dikwijls niet veel meer met onze woorden dan dat we God verheerlijken? Moeten we dan niet veel vaker onze mond houden? Wanneer is uw woord en mijn woord een woord van God? Weet u het, weet ik het?

Misschien als we zien dat de ander zachtjes begint te lachen, òf te huilen als jij bij haar bent..

Misschien als we vrolijk worden van binnen als iemand de juiste toon in onze richting vindt.

Misschien wanneer iemand onze hand pakt terwijl we niets zeiden.

Misschien spontaan als in ons hart het stille woord van God fluistert en wij overstromen van vreugde.

Misschien als we de toonhoogte vinden van een lied, een gedicht:

AAN DE MENS

*Boom je stam was koud en bloot
in de winter leek je dood.
Komt de zomer vuur en vlam
bloeien rozen aan je stam.*

*Mens wat ben je dood en koud
als je niet van mensen houdt.
Zonder liefde vlam en vuur
is je leven kort van duur.*

*Zonder lachen licht en lied
zonder liefde gaat het niet.
Mensen leef toch en godweet
vind je liefde bij de vleet.*

Het alledaagse, gewone leven is *vindplaats van God*. God is mens geworden, niet in mooie theorieën of allerlei gedachtenspinsels, maar in de zoon van een timmerman. Jezus verkondigde geen dogma's of kerkordes. Hij liep met vrienden en vriendinnen een lange tocht van noord naar zuid en ontmoette op die weg gewone mensen zoals u en ik. Jij bent een zaadkorreltje' zei hij tegen hen. Er zit ontzettend veel kiemkracht in je, en je zult groeien, totdat je uitgegroeid bent tot een ècht mens, naar Gods beeld en gelijkenis. Wat er ook gebeurt, vertrouw daar op. Je kunt niet je hele leven overzien, nog veel dingen zijn verborgen. Verborgen in het Geheim dat diep in ons en deze wereld groeit, totdat God zal zijn alles in allen.

Het is deze God die ons met zijn Woord troost en opbeurt, vermaant en oproept tot navolging. Ik wil afsluiten met een prachtige tekst, de tekst die u bij het begin van de dienst hebt gekregen. Dat deze tekst uw zomer mag begeleiden:

*O, helende kracht die zich een weg baant!
Alles doordring je,
in de hoogte, op aarde, in de afgronden overal,
jij voegt en sluit alles ineen.
Door jou drijven de wolken, zweven de hemelen,
druppelen de stenen van vocht,
doen de bronnen hun beken opborrelen,
door jou ontspringt het verfrissend groen
aan de aarde!*

*Je voert ook mijn geest naar de verte,
Jij waait je wijsheid in hem
en met de wijsheid de vreugde!*

*De ziel is als de wind die over de planten waait,
als de dauw die druppels op het gras legt,
als de regen die alles doet groeien.*

*Evenzo zou van de mens zijn welwillendheid
moeten uitstromen
naar iedereen die daarnaar verlangt.
Wind is hij, indien hij de miserabelen helpt,
dauw, indien hij de verlatenen troost,
regen, indien hij de vermoeiden overeind helpt
en hen met de leer vervult als hongerenden:
indien hij aan hen zijn ziel geeft*

Hildegard van Bingen (1098 - 1179)

Jurjen Beumer
juli 2000 / preek96c